

ΤΑ χαρτιά του πολιτισμού, της πολιτισμικής κληρονομιάς μας, της ανακαλύψεως του όρθου λόγου από τους προσωκρατικούς φιλοσόφους μας και της γλώσσας μας, αποτελούν κορυφαία συγκριτικά πλεονεκτήματα στον σημερινό κόσμο της παγκοσμιοποίησης, της μαζικής παραγωγής και κατανάλωσης. Άρκει κάποιος να τό καταλάβουν και να κάνουν τις απαραίτητες προσπάθειες για να τὰ αξιοποιήσουν.

Από αυτή τήν όπτική γωνία, τό βιβλίό της ελληνίστριας Andrea Marcolongo, πού μεταφράστηκε στά ελληνικά και κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις Πατάκη, είναι ένας ύμνος για τήν ελληνική γλώσσα, πού δέν πρέπει να περάσει απαρατήρητος. Με τίτλο «Ελληνικά: Η Ύπεροχη Γλώσσα», τό βιβλίό μιλάει για τήν αρχαία ελληνική, αλλά υπό πρίσμα πού έντυπωσιάζει. Καί τούτο διότι, κατά τήν συγγραφέα, ή κατανόηση της ελληνικής γλώσσας υπήρξε πάντα τό μεγάλο έρωτηματικό στην ζωή της και σε αυτήν αφιέρωσε κάμποσες νύχτες άγρύπνιας. Ήδη δε, τό βιβλίό έχει ξεπεράσει τις 100.000 πωλήσεις στην Ίταλία και μεταφράζεται και σε άλλες γλώσσες.

Έντυπωσιακός είναι, επίσης, και ό πρόλογος της συγγραφέως στην ελληνική έκδοση του βιβλίου, τό όποιο προσφέρει στον άναγνώστη μοναδικές έμπειρίες έμπνεύσεως και γνώσης:

«Είναι πραγματικά μαγικό να βλέπω τις λέξεις μου, τις Ιταλικές λέξεις, να ίστορούν τήν δική σας γλώσσα, τήν αρχαία ελληνική, πού ή Βιρτζίνια Γούλφ τό 1905

Έλληνικά: ή ύπεροχη γλώσσα

του Άθαν. Χ. Παπανδρόπουλου*

όριζε ως The Magic Language. Χάρη σε έσας, οι λέξεις μου ολοκληρώνουν τό ταξίδι τους σε όλο τόν κόσμο και σε όλες τις γλώσσες στις όποιες μεταφράστηκαν, για να άγκυροβολήσουν στο τελικό τους λιμάνι, τήν σημερινή Έλλάδα.

»Θαρρείς πώς εκείνη ή θεώρηση του κόσμου, μοναδική των αρχαίων Έλλήνων –άπό τόν πολύ ιδιαίτερο τρόπο να σκέφτονται τόν χρόνο μέχρι τήν έκφραση της έπιθυμίας, από τήν ικανότητα να εκφράζουν τόν έρωτα και να ξεπερνούν τό φράγμα πού ύψώνουν τα γένη των όνομάτων και της ζωής– έχει ξεκινήσει τό τελευταίο της ταξίδι, εκκείνον τόν νόστο πού είναι μόνο δικός σας, πού άνήκει σε έσας, τους σύγχρονους Έλληνες. Σάν τόν Όδυσσέα, χάρη σε αυτή τήν έκδοση των εκδόσεων Πατάκη, ή αρχαία ελληνική γλώσσα, πού ζει και υπάρχει εδώ και πάνω από δύο χιλιάδες χρόνια, επιστρέφει στο σπίτι της, στην Ίθάκη της γλώσσας σας.

»Δέν υπήρξε ποτέ ταξίδι πού έφτασε σε κάποιον προορισμό και δέν άναγκάστηκε να άναμετρηθεί με τήν διαφορετικότητα πού συνάντησε στην πορεία: ή αρχαία ελληνική γλώσσα είναι άνεπαρόνθωτα δι-

αφορετική, γι' αυτό και έμεις "οί ξένοι" νιώθουμε γι' αυτήν κάτι σαν θλίψη, λές και πρόκειται για μία ίστορία άγάπης πού δέν ζήσαμε, αλλά πάντα λαχταρούσαμε. Έσεις οι Έλληνες, οι μόνοι στον κόσμο, αυτή τήν ίστορία άγάπης τήν ζήσατε.

»Δέν έχει σημασία αν γνωρίζετε αρχαία ελληνικά ή όχι, αυτό τό βιβλίό είναι αφιερωμένο σε όλους τους ανθρώπους πού άναζητούν λέξεις για να μιλήσουν για τόν εαυτό τους, στην σύγχρονη εποχή. "Η Ύπεροχη Γλώσσα" δέν είναι ένα παραδοσιακό έγχειρίδιο, ένα ακαδημαϊκό δοκίμιο, ένα μάθημα από καθέδρας. Είναι μία συνταρακτική έκφραση και δομή της ψυχής μέσω μιας γλώσσας άρχαιοτάτης πού ποτέ δέν υπήρξε πιό σύγχρονη όσο ή δική σας.

»Με αυτό τό βιβλίό, ή αρχαία ελληνική γλώσσα ξαναγύρισε σε έμένα, πού πάντα τήν αγαπούσα, και τώρα επιστρέφει σε έσας, επιστρέφει στην πατρίδα της, στον δικό σας τρόπο σκέψης, στις λέξεις σας και στις καθημερινές σας πράξεις...

»Πότε ήταν ή τελευταία φορά πού είπατε σ' αγαπώ σ' αλήθεια; Πού δώσατε όλο σας τόν εαυτό για να ύλοποιήσετε ένα όνειρο; Πότε νιώσατε σ' αλήθεια

ελεύθεροι να διαθέσετε όπως θέλετε τήν ζωή σας και έπομένως αναλάβετε άναγκαστικά τήν ήρωική, άπόλυτα ελληνική εύθύνη να πάρετε μία άπόφαση πού άλλαξε για πάντα τήν πορεία της ζωής σας;

»"Η Ύπεροχη Γλώσσα" άποδεικνύει αυτό πού πίστευα πάντα, από τότε πού κοριτσάκι ακόμα έρωτεύτηκα τα ελληνικά και τα έκανα πυξίδα της καθημερινής κοσμικής ζωής μου, σε χαρές και λύπες, σε έναν σημερινό κόσμο τόσο γεμάτο με αντίθεσεις: δέν υπάρχουν νεκρές ή ζώσες γλώσσες, υπάρχουν γλώσσες καρποφόρες, τόσο γόνιμες όσο ή ελληνική, πού να γίνονται κομμάτι της δικής σας μητρικής γλώσσας, τόσο ίσχυρές πού να γίνονται κομμάτι του εαυτού σας.

»Τελειώνοντας τήν άνάγνωση του βιβλίου, ίσως νιώσετε νοσταλγία, όχι για μία εποχή όπως της αρχαίας Αθήνας, αλλά για έναν τρόπο να βλέπετε και να μπορείτε να εκφράζετε τόν κόσμο με λέξεις, έναν τρόπο σαφή, λιτό, αίχμηρο, άποτέλεσμα μιας διαδικασίας και μιας σκέψης στα μέτρα του ανθρώπου».

Μετά από αυτά τα λόγια της συγγραφέως, μήπως έχει έλθει ή ώρα να ξανασκεφτούμε αυτά πού άλόγιστα καταστρέφουμε, όπως τήν γλώσσα, και να δούμε τί μπορούν να μās προσφέρουν;

*Επίτιμος Διεθνής Πρόεδρος Ένωσης Ευρωπαίων Δημοσιογράφων
arapandropoulos@hotmail.com

